

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΑΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ»

Ἔσοδα καὶ ἔξοδα. — Κοπτικὴ μετὰ σχεδίου. — Ραπτικὴ. Μάθημα Β'. μετὰ σχεδίων. — Ἐστιατόριον — Οἰκιακὴ φαρμακευτικὴ. — Καλλισθητικά. — Γυναικεῖοι πλοῖοι. — Τεχνιτὰ ἄνθη (μετ' εἰκόνων). — Ὑπηρετικὸν ζήτημα. — Ἐσθῆς. — Διάφοροι συνταγαὶ μαγειρικῆς. Γλυκίσματα. — Ἀλληλογραφία. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ἀσπασμὸς τῆς πατρίδος (ὑπὸ Ἀτθίδος). — Ὁ γάμος τῆς ὀρφανῆς (ποίημα, ὑπὸ Δος Κρ. Χρυσοβέργη). — Περιετιόνη (ὑπὸ Καλλιόπης Κινδύνη). — Οἱ ἀστέρες, Β' (ὑπὸ Δος Ἀριστίας Κυριακοῦ). — Τῆ φίλη μου Ἐλένη (ποίημα, ὑπὸ Δος Ξ. Καλοστύπη). — Ἡ ὑπερφάνεια ὡς νόσος ἐγκεφαλικὴ (ὑπὸ Δος Μ. Συνοδινού). — Εἶναι ποτέ τις βέβαιος; (ὑπὸ Κορ. Ρουσσέλη). — Ἡ νεῶνις (ὑπὸ Ἀσπασίας Σκορδέλη). — Ποιήματα. — Νέοι Σύλλογοι. — Ἡ ἐσπερίς τοῦ κ. Σιγάλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις — Ἐπιφυλλίς.

Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Κύλιε τὰ πρωτοφανῆ κύματά σου, γαληνιαία θάλασσα, πνέε ζεφύρου αὔρα, θαλλε ὠραία φύσις, φωτοβόλει Ἥλιε! Παραπλέομεν τέλος τὴν εὐέλπιδα τοῦ Σουνίου ἄκραν' ἢ θεά του εὐμενῶς μᾶς προσμειδίξ, ἐκ τοῦ κιονίτου ναοῦ τῆς, ὅν ἡ σμίλη τοῦ χρόνου ἐσεβάσθη. Ὁ εὐρύκολπος Σαρωνικὸς στοργικᾶς μᾶς ἐκτείνει ἀγκάλας, ἡ πιτυόσεπτος Αἴγινα ἄρθρον σκορπίζει τὸ ἄρωμά τῆς καὶ ἡ στεφανηφόρος καὶ καλλίνικος Σαλαμὶς παιᾶνας τονίζει εἰς τὴν κυανόλευκον σημαίαν.

Ἄλλ' οἷον μαγευτικὸν καὶ μοναδικὸν πανόραμα ἐκτυλίσσοις πρὸ ἡμῶν, ὁ κεκυρτωμένος Ὑμηττός, ἡ καλλιμάρμαρος Πεντέλη, ὁ ὄξυκόρυφος Λυκαβητός, ὁ ἱερὸς Βράχος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ οἱ γραφικώτατοι λόφοι τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς Πνυκός, ἀναδυόμενοι ἐκ τῆς ἐαρινῆς δρόσου! Οἶκι φαντασμαγορικαὶ εἰκόνες, ἀνώτεραι πάσης ἀντιλήψεως! Ἀπλετον φῶς διαχεῖται εἰς τὸν αἰθέρα τῆς Ἀττικῆς, διαφάνεια ἄερος εὐρύνει τὸν ὀρίζοντα, σμαρκάδιος τάπης στολίζει τὴν γῆν. Οἶα διάμειψις, σύζευξις καὶ ἀρμονία χρωμάτων! Τὸ ρόδιον μετὰ τοῦ κυανοῦ ἀνάδεικνύουσι τὴν λευκότητα καὶ τὴν λάμ-

ψιν, τὸ πράσινον μετὰ τοῦ ἰοειδοῦς παρέχουσι τὸ σκιδόφως, ἢ πορφύρα καὶ ὁ χρυσὸς πλαισιοῦσι τὰ ὕψη. Ὁ Ἥλιος ἐκ τῶν ὀρέων ἀνατείλας διεσκόρπισε διὰ τῶν θερμῶν ἀκτίνων του τὰ ἐπικαθήμενα ἔτι νέφη τῆς ἀργυροφανοῦς ομίχλης, ἐπὶ τοῦ περικαλλεστάτου τῆς Ἀκροπόλεως Ναοῦ: Διὰ χρυσῆς του ἀκτίνος διεισδύει εἰς τὸ ἄδυτόν του, ποθῶν ν' ἀσπασθῆ τὸ μέτωπον τῆς Παρθένου, νὰ χρυσώσῃ τὴν κόμην τῆς Οὐρανίας Κόρης, ἣν ἐπὶ αἰῶνας περιέβαλλε διὰ τῆς αἴγλης του, διεθέρμαινε διὰ τῶν θαλπερῶν ἀκτίνων του, ἐφώτιζε διὰ τοῦ θείου πυρός του πλῆν, νέφος σκιερὸν, νέφος λύπης καὶ ἄλγους σκιάζει τὸ λαμπρὸν μέτωπόν του ἢ θεά τοῦ ὑψίστου κάλλους, ἀφείσα ἔχνη τῆς φωτοβόλου διαβάσεώς τῆς ἀπέπτη καὶ πάλιν εἰς αἰθερίου ἰδανικοῦς κόσμους. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀπείρου φίλτρου του ἀκτινοβόλος φιλεῖ τὰ ἱερὰ κειμήλια τοῦ Παρθενώνος τῆς. Ὁ ὀφθαλμὸς πρὸ τοιούτου θεάματος προσηλοῦται ἐκθαμβος, ὁ νοῦς ἰλιγιῖξ καὶ ἡ ψυχὴ παθαινομένη ἐν ἀνατάσει καὶ λατρεία στόνους καὶ ὕμνον ἐκπέμπει: Παρθενῶν, μέγα καὶ ὑπέρλαμπρον τῆς ἀνθρωπότητος δημιουργήμα! Ἡ ἰδέα τοῦ τελείου, τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου διατρέξασα τὰς ἐκτάσεις τῶν αἰῶνων καὶ τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἀπετυπώθη εἰς τὰς Παγῶδας τῶν Ἰνδῶν καὶ τὰ Ἀνάκτορα τῆς Περσεπόλεως, μήτε εἰς τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου καὶ τοὺς Ναοὺς τοῦ Ἰεχωθά, μήτε εἰς τὰ ἀραβουργήματα καὶ τὰ Τεμένη τῶν Ἀράβων, μήτε εἰς τὰ βελουδιτῆ Γοτθικὰ καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς βόλους, ἀλλ' ἐν Σοῖ καὶ μόνω.

Ἡ ποίησις τοῦ Ὀμήρου, ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους, ὁ νοῦς τοῦ Περικλέους, ἡ ἐμπνευσμένη καρδιά τῆς Ἑλληνίδος ἐποίησαν τὸ Πρόπλασμα σου, ἢ δὲ εὐσεβῆς διάνοια τοῦ Φειδίου καὶ Ἰκτινίου Σὲ ὑψώσαν εἰς τοῦ αἰθέρος τὸ στερέωμα. Παρθενῶν, διὰ Σοῦ ἀπεκαλύφθη τῷ ἀνθρώπῳ ἢ τοῦ θείου ὑπερτάτη ἀντιλήψις καὶ κατεμετρήθη τὸ ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας. Ἐπὶ τῶν ἀετωμάτων σου ὑψώθη τὸ λάβαρον τῆς ἐλευθέριας τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ἐθνῶν συνειδήσεως. Ἀσπάζομαι

έν συγκινήσει την κυματίζουσαν επί των επάλξεών σου κυανόλευκον σημαίαν τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας.

Τὸ ἐλικόστροφον διαγράφει καμπήν· ὁ μυκηθμός τοῦ ἀτμοῦ ἐλαττοῦται, ὁ ρόθος τῶν κυμάτων κοπάζει. Θωρηκτὰ ἀτμήρη, ἰστιοφόρα σηματοστόλιστα δεσπόζουσι τοῦ λιμένος. Αἱ κῶπαι πλήττουσι τὴν κυανὴν θάλασσαν, πῖλοι καὶ μανδύλια αἰωροῦνται καὶ κυματίζουσι. Πόσαι φωναὶ καὶ θόρυβος! Πόσα δάκρυα γαρῶς, περιπτύξεις καὶ ἀσπασμοὶ συγγενῶν καὶ φίλων!... Ἡ ψυχὴ μου ἐκ βάρθρων συγκινεῖται, ἡ καρδία μου ταχύτερον πάλ्लεται, οἱ ὀφθαλμοὶ μου πληροῦνται δακρῶν.

Γῆ ἱερά, Γῆ ἐνδοξε, Γῆ τῶν λαμπρότερων καὶ ποιητικωτέρων ἀναμνήσεων, Γῆ τῶν πατέρων, μετὰ θερμοῦ πόθου Σὲ ἀσπάζομαι. Ἐνδακρυ παριστρέφω τὸ βλέμμα, ἔνθους ἀφίεμαι εἰς τὴν στοργικὴν σου ἀγκάλην, ὦ φιλότατη Πατρίς. Ἡ διαυγῆς σου ἄς με περιβάλλῃ ἀτμόσφαιρα, καὶ ἡ αὔρα τοῦ Φαλήρου σου ἄς με θωπεύσῃ· θὰ ὀσφρανθῶ τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου καὶ τὴν εὐωδίαν τοῦ ῥόδου σου· θὰ δρέψω τὴν ἀνεμώνην, τὸ λευκάνθεμον καὶ τὸν μήκωνα τῶν ἀγρῶν σου. Πατρίς ποθεινοτάτη! Νοσταλγοῦσα ἐπλανώμενη ἐπὶ δωδεκαετίαν εἰς τοῦ μονοτόνου Ἰστροῦ τὰ ἄξανα πεδία, φέρουσα τὴν θελκτικὴν σου εἰκόνα εἰς τὰ βάρθρα τῆς καρδίας μου. Οὔτε οἱ χρυσοῖζοντες στάχυν, οὔτε τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῶν μεγαλοπόλεων, οὔτε ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ χρυσιόν ἠδυνήθησαν νὰ Σὲ ἀποσπάσωσιν ἐξ αὐτῆς, νὰ σκιάσωσι τὴν λάμπιν τῶν θελήτρων σου, νὰ μειώσωσι τὴν ἱερὰν ἀνάμνησίν σου. Πατρίς, γλυκὺ ὄραμα τῆς φαντασίας μου! Ἄνεδιφησα τὰς ἀψευδεῖς δέλτους τοῦ παρελθόντος καὶ εὔρον ἀνεξίτηλα τὰ ἔχνη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ τῆς θρησκείας τῶν λαῶν τοῦ Ἰστροῦ, καὶ ἔκλινα γόνυ σεβασμοῦ πρὸ Σὲ τὴν Ἀνασσαν, πρὸς Σὲ τὴν Μητέρα τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ· ἀλλ' ἠσθάνθη καὶ φρίκη καὶ ὀδύνη νὰ με σπαράσῃ, βλέπουσα ἀγνώμονας καὶ ἀσεβεῖς νὰ χλευάζωσι τὸ ἔνδοξον παρελθόν σου, νὰ ῥίπτωσιν ἰσοβόλα βέλη κατὰ τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους σου. Ἀνεμνησκόμενη τοὺς ἥρωας καὶ ἡμίθεους σου, τοὺς ἀνδρείους στρατιώτας καὶ ἐνδοξοὺς σωτῆράς σου, τοὺς ῥήτορας τοῦ βήματος καὶ τοῦ ἄμβωνος, τοὺς σεπτοὺς μάρτυρας τῆς τιμῆς καὶ τῆς θρησκείας σου καὶ ἤντιλον θάρρος καὶ ἐλπίδα. Αἱ νέαι γενεαὶ ἀμιλλώμεναι ἐκείναις θὰ σπεύσωσιν εἰς πρόοδον καὶ ἐκτέλεσιν ἔργων μεγαλοῦργῶν καὶ γενναίων· θὰ ἀνυψώσωσι τὸ γόητρον καὶ θὰ ἐξαπλώσωσι τὴν ἰσχύν σου.

Πατρίς σεβασμία, ἐν ἀγιασμῷ καρδίας ἀσπάζομαι τὰ ἱερά σου Τεμένη, ἐφ' ὧ κοιμάται ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖόν σου. Στρέφω βλέμμα θάμβους καὶ ἐκπληξίς με κατέχει. Ὅποια μεταλλαγὴ καὶ πρόοδος, ὅποια θάλλουσα ζωὴ καὶ δραστηκὸς βίος! Βλέπω τὸν λαόν σου· ὁποῖος εὐγενής, θεμιστόνους καὶ φιλότιμος λαός, ὁ λαός τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ εὐρὺ μέτωπόν του ἀκτινοβολεῖ ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ πίστις τῶν πατέρων του· ἀλλὰ, διακρίνω ἐπὶ τῆς μορφῆς του καὶ θλίψιν καὶ ἄλγος καὶ δάκρυα πόνου, σιγηλὴν διαμαρτυρίαν τοῦ καταδυναστεύοντος αὐτὸν ὄθνειου καὶ παρρησιακτοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς καταπιεζούσης τὴν εὐημερίαν του ἐθνοκτόνου πολιτικῆς.

Ἐνδοξε καὶ πάνσεπτε Μητέρα, ἡ ἀγάπη τῶν στοργικῶν καὶ εὐσεβῶν τέκνων Σὲ περιφρουρεῖ· ἡ ἐθνικὴ των φιλοτιμία θὰ ἐξεγερθῇ καὶ θὰ πατάξῃ τὸν ἐγωισμὸν καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν τῶν ἀστοργῶν. Ἡ τῆς Ἑλληνίδος ἐλευθέρᾳ θέλησις καὶ ἱερά αὐταπαρνησία Σὲ περιβάλλει· Ἑλληνίδες γενναῖαι, ὑψηλόφρων καὶ ἐμπνευσμένη!

Κλίνω γόνυ, αἱματόβερετε Γῆ, πρὸ τοῦ βωμοῦ τῶν ἠρώων καὶ μαρτύρων τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας. Ἀσπάζομαι τὸν ἀειθαλῆ στέφανον δι' οὐ στέφεις, ὦ φιλότατη Πατρίς, τὸ μέτωπον τῆς εὐσεβοῦς καὶ φιλανθρώπου Ἑλληνίδος.

Ἄ·θίς.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

*Ἄεν ψάλλω γάμο πλοῦσι· ἀρχόντισσα μεγάλη
Σήμερα δὲν πατρεῦεται ὀλόχρυσά ντυμένη·
Εἶναι πολὺν περὶ φανῆν ἢ Μοῦσα μου· δὲν ψάλλει
Ψυχὴ ποῦ μόνο στὸν παρὰ εἶναι παραδομένη.*

*Ὁ γάμος μου δὲν γίνεται σ' εὐγενικὸν παλάτι
Ἦ ἀστράφτ' ἀπὸ τὰ κρύσταλλα, τὰ ἄνθη, τὰς λαμπάδες·
Ἄεν εἶναι τόφο κ' ἔπαρσι ἢ νύφη μου γεμάτη
Γιατὶ δὲ δίνει 'στὸ γαμπρὸ οὐτ' ἕκατὸ χιλιάδες.*

*Ἄεν ψάλλω γέλοιον ψεύτικο ποῦ βρῖσκειται στὰ χεῖλη
Ἐνῶ φροντίζεις τὴν ψυχὴν καὶ πικρὰς βασανίζου
Ἄεν ψάλλω κόσμον ἐκλεκτό· σαλόρι ποῦ οἱ φίλοι
Μὲ τὴ γλυκάδα τοῦ μελιῦ φαρμάκι μᾶς ποτίζουν.*

*Μέσα σὲ σπῆτι ταπεινὸ, φτωχὸ μὰ τιμημένο
Τὸ ἱερὸ μυστήριον δύο καρδιῆς ἐνώνει·
Ἄνδ' ἰουλουδάκια τρυφερά· ζευγάρι ταιριασμένο
Μὲ διαμαρτένια ἄλυσσο δέν' ἢ ἀγάπη μόνη.*

*Γιὰ δὲς ἐκεῖνον! ὄμορφο καὶ ἄξιο παλληκάρι
Ἄεν ἔχει ἄλλο σύμβουλο ἀπ' τὴ χρυσοῦ καρδιά του.
Εἶναι περὶ φανος πολὺ, ἔχει πολὺν καμάρι
Καὶ λάμπει ἄδολε χαρὰ στὴ ζωηρὴ ματιά του.*

*Κι' αὐτὴ νυφούλα νόστιμη, ἀγνή, χαριτωμένη
Μὲ λούλουδα πορτοκαλιάς 'στὴν ἄσπρη φορεσιά της,
'Μοιάζει χροιάτῃ 'μυγαλιά ἀνθοστεφανωμένη
Καὶ ἔχει προικιά τὴν νεότητά της καὶ χρῆμα τὴν δροσιά της.*

*Αἶγιοι τοὺς νεοθύμους μου περικυκλώνουν φίλοι
Κ' ἐκεῖνοι ἀργυρόχρυσά στολίδια δὲ φοροῦνε·
'Ἀλλὰ τοὺς δίνουν μιὰ εὐχὴ μὲ τὴν καρδίαν 'στὰ χεῖλη
Καὶ μὲ γλυκεῖα συγκίνησι τὸ γάμο τους θωροῦνε.*

*Μὰ ἔξαφρα γιατί κρυφὰ ἢ νύφη μου δακρύζει;
Ποῦν νὰ ζητᾷ τριγύρω της; τί ἔχει; τί τῆς λείπει;
Τὴν τόση εὐτυχία της τί ἄρᾳ γὰρ συγχίζει;
'Ἀλλοῖμοιο καὶ ποιά χαρὰ δὲν συνοδεύει λύπη!*

*Θυμήθηκε πῶς ἦτανε ὡς τώρα μοναχοῦλα
Βαρκούλα χωρὶς ἄρμενα σ' ἀργιμένο κῆμα·
'Ἀναζητᾷ 'στὸ πλάγι της τὴν δόλια της μαροῦλα
Τὸν ἄμοιο πατέρα της ποῦ κοίτεται στὸ μῆμα.*

*Ἐσ' αὐτὴ τὴν ἄγια τὴν στυμὴν γυρεῖ τὴν εὐχὴν τους
Μὲ ταπεινὴν παράκλησι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀκοῦνε·
Τὴν βλέπ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸν χαροῦμεν' ἢ ψυχὴν τους
Καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο οἱ δύο τὴν εὐλογοῦνε.*

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΗ

Μετὰ τὴν Θεαγῶ ἑτέρα διάσημος Πυθαγορεία εἶνε ἡ Περικτιόνη, οὐχὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Κριτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πλάτωνος, ἀλλ' ἑτέρα σοφῆ γυνή, ἧς ἀγνωστὴ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως.

Ἡ ἀγνωστος παρὰ τοῖς νεωτέροις Περικτιόνη ἔγραψε σύγγραμμα περὶ Σοφίας, ὅπερ μεγάλως ἐξετίμα ὁ δαιμόνιος τῆς ἀρχαιότητος νοῦς, ὁ Ἀριστοτέλης. Λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ Σταγειρίτης φιλόσοφος ἠρύσθη ἐξ αὐτοῦ ἰδέας περὶ τῆς φύσεως τῶν ὄντων. Ἀτυχῶς ὅμως τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν ἔφθασε μέχρις ἡμῶν. Μόνον τεμάχια τινὰ ἐξ αὐτοῦ γεγραμμένα ἐν Δωρικῇ διαλέκτῃ περιέσωσεν ὁ Στοβαῖος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ.

Ὅπως δεῖξωμεν δὲ τὴν βαθεῖαν κρίσιν καὶ σπανίαν ἠθικὴν διάπλασιν τῆς Περικτιόνης παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ περὶ Ἀρμορίας τῆς Γυναίκος κεφάλαιον, ἐν ᾧ εὐαγγελικώτατα ἐκτίθενται τὰ καθήκοντα ἐν γένει τῆς γυναικός.

Περικτιόνης Πυθαγορείας ἐκ τοῦ περὶ γυναικὸς ἁρμονίας.

«Δὲν πρέπει νὰ βλάπτῃ τις τοὺς γονεῖς του οὔτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν ἔργῳ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτοὺς εἴτε μικροὶ καὶ πτωχοὶ εἴνε οὔτοι, εἴτε μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ· εἰς οἰανδῆποτε θέσιν καὶ ἂν εἴνε οὔτοι, εἴτε κατὰ τὴν ψυχὴν εἴτε κατὰ τὸ σῶμα, ἐν εἰρήνῃ ἢ ἐν πολέμῳ, ἐν υἰεῖα ἢ ἐν νόσῳ, ἐν πλούτῳ ἢ ἐν πενίᾳ, ἐν δόξῃ ἢ ἐν ἀσημότητι, εἴτε ἀπλοὶ πολῖται εἴνε εἴτε ἐν ἀξιώμασιν, πρέπει νὰ μένῃ τις πλησίον αὐτῶν καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐγκαταλείπῃ.

«Νὰ ὑπακούῃ τις εἰς αὐτοὺς μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς μανίας των. Ἐὰν δὲ τις περιφρονῇ τοὺς γονεῖς του, θεωρεῖται ὑπὸ μὲν τῶν Θεῶν ἐγκληματίας, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων μισεῖται, καὶ ὑπὸ τὴν γῆν κατατάσσεται ἐν τῷ τόπῳ τῶν ἀσεβῶν, ὅπου θὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν θεῶν τοῦ Ἄδου, οἵτινες εἴνε τεταγμένοι φύλακες τῶν πραγμάτων τούτων. Θεῖον καὶ ὠραῖον εἴνε τῷ ὄντι τὸ πρόσωπον τῶν γονέων! Πόσον ἢ θεὰ των καὶ ἡ ἀποδομένη αὐτοῖς ὑπὸ τῶν τέκνων λατρεία εἴνε μεγαλειότεραι ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θεῶν τοῦ ἡλίου καὶ ὄλων τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ!

«Καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί, δὲν ἀνέχονται νὰ βλέπωσι τοὺς γονεῖς περιφρονημένους. Ζῶντας καὶ νεκροὺς τοὺς γονεῖς πρέπει πάντοτε νὰ τοὺς σεβώμεθα, καὶ ἐὰν εἴτε ἐξ ἀπάτης εἴτε ἐξ ἀνεμίας παραγνωρίζουν τὸ πρέπον νὰ τοὺς παρηγορῶμεν, νὰ τοὺς καθιστώμεν ἐνημέρους καὶ οὐδέποτε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τοὺς μισώμεν, διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερα ἁμαρτία καὶ ἀδικία παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τὴν ἀσεβείαν πρὸς τοὺς γονεῖς.

«Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἁρμονίαν ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἴνε πλήρης λογικῆς καὶ σωφροσύνης. Πρέπει ἡ ἀρετὴ νὰ φωτίζῃ τὴν ψυχὴν της. Οὕτω θὰ εἴνε δικαία, γενναία, φρόνιμος, μετρία εἰς τὰς ἐπιθυμίας της καὶ μισοῦσα τὴν ματαιίαν δόξαν. Ἐκ τούτου θὰ προκύψωσι καλὰ ἔργα εἰς αὐτὴν, εἰς τὸν σύζυγόν της, εἰς τὰ τέκνα της καὶ εἰς τὸν οἶκόν της.

«Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν τροφήν, τὸν ἱματισμὸν, τὰ λουτρά, τὴν

κόμμωσιν καὶ τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων κοσμήματα, πρέπει νὰ τὰ φέρῃ κατὰ τὸ μέτρον τῆς φύσεως. Πόσον πάντα ταῦτα, τὰ ὅποια αἱ γυναῖκες τρώγουσι, πίνουσιν, ἐνδύονται ἢ φέρουσιν, ὠθοῦσι ταύτας νὰ ἁμαρτάνωσι καὶ νὰ κακουργώσιν ἐν τῷ γάμῳ! Πρέπει νὰ καταπαύωμεν τὴν πείναν ἢ τὴν δίψαν δι' εὐτελῶν μόνον πραγμάτων, τὸ δὲ ψῦχος δι' ἀπλοῦ μαλλίνου ὑφάσματος· νὰ ἐνδύωμεθα δὲ μὲ ἐνδύματα χρωματισμένα μὲ ποικίλα καὶ πολύτιμα χρώματα, τοῦτο εἴνε μεγάλη μωρία. Μόνον ἐνὸς ἐνδύματος ὑπάρχει ἀνάγκη, ἵνα μὴ γίνηται αἰσθητὸν τὸ ψῦχος καὶ χάριν εὐπρεπειας.

«Ὁ νοῦς τῶν ἀμαθῶν ἀνθρώπων φέρεται πάντοτε πρὸς τὰ μάταια καὶ περιττά. Ἡ φρόνιμος γυνὴ δέον νὰ μὴ φέρῃ οὔτε χρυσοὺς οὔτε ἰνδικὸν λίθον (ἀμέθυστον) οὔτε ἄλλα πράγματα ξένων χωρῶν. Οὐδὲ νὰ πλέκῃ τὰς τρίχας της μετὰ πολλῆς τέχνης, οὔτε νὰ ἀλείφῃται μὲ ἀρώματα τῆς Ἀραβίας, οὔτε νὰ χρίῃ τὸ πρόσωπόν της μὲ βαφὴν διὰ νὰ φαίνηται λευκὸν ἢ κόκκινον, ἢ νὰ μαυρίζῃ τὰς ὀφρῦς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὴν λευκανθεῖσαν κόμην της... Διότι εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένας γυναῖκας ἀρμόζει τὸ κάλλος τὸ ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ οὐχὶ τὸ παραγόμενον διὰ τῶν μέσων τούτων. Ἡ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδῃ σημασίαν ἐὰν κατὰ γῆται ἐξ ἀριστοκρατῶν ἢ πλουσίων, ἐὰν ἐγεννήθη εἰς μεγάλην πόλιν ἢ ἐὰν ἔχη τὴν ἐκτίμησιν ἢ τὴν φιλίαν διασήμων ἀνδρῶν ἢ βασιλέων. Ἐὰν ἔχη πάντα ταῦτα ἄς μὴ ἐνοχλῆται, ἐὰν δὲν τὰ ἔχη ἄς μὴ τὰ ἐπιζητῇ. Διότι καὶ ἄνευ τούτων ἡ φρόνιμος γυνὴ δὲν κωλύεται νὰ ζῇ ἢ ψυχὴ της δὲν τὰ ἐπιζητεῖ ποτέ. Τὰ μεγάλα ταῦτα μᾶλλον δυστυχίαν παρὰ εὐδαιμονίαν φέρουσι· διότι ἡ ἔχουσα ταῦτα ἐκτίθεται εἰς τὰς ἐπιβουλάς, εἰς τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλοτυπίαν, καὶ οὐδέποτε εὐρίσκειται ἐν γαλήνῃ καὶ ἀταραξίᾳ.

«Πρέπει νὰ σέβηται τοὺς θεοὺς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι εὐτυχίας. Πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς νόμους καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς πατρίδος. Μετὰ δὲ τοὺς θεοὺς, δέον νὰ τιμᾷ καὶ νὰ σέβηται τοὺς γονεῖς, διότι οὔτοι φαίνονται ὡς θεοὶ εἰς τὰ τέκνα των.

«Μετὰ τοῦ συζύγου της ἡ γυνὴ νὰ ζῇ καλῶς καὶ φρονίμως μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ ἴδια αὐτῆς συμφέροντα, ἀλλ' ἐπαγρυπνοῦσα καὶ φυλάττουσα τὴν συζυγικὴν πίστιν. Ἐδῶ ἔγκειται τὸ πᾶν.

«Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάντα ἡ γυνὴ ἐκ μέρους τοῦ συζύγου, καὶ ἐὰν οὗτος εἴναι ἀτυχῆς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του ἢ ἁμαρτάνει ἐξ ἀγνοίας ἢ παραδίδηται εἰς τὴν μέθην!... Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου, τὴν φιλαργυρίαν του, τὴν μεψιμοιρίαν του, τὴν ζηλοτυπίαν του, τὰς κατηγορίας του καὶ ὅ,τι ἄλλο φυσικὸν ἐλάττωμα ἔχει ὁ σύζυγος. Τοιοῦτοτρόπως ἡ γυνὴ διὰ τῆς μετριοφροσύνης της καθίσταται δι' αὐτὸν ἀντικείμενον λατρείας. Ὅταν δ' ἡ γυνὴ εἴναι ἀγαπητὴ εἰς τὸν σύζυγον καὶ ζῇ καλῶς μετ' αὐτοῦ, ὑπάρχει ἁρμονία καὶ ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ ὀλόκληρον τὸν οἶκον. Ὅταν δὲ δὲν ἀγαπᾷ τὴν οἰκίαν, δὲν ἐνοχῶν νὰ ὑποβληθῇ εἰς οὐδεμίαν θυσίαν οὔτε ἀπέναντι τῶν τέκνων της οὔτε ἀπέναντι τῶν ὑπηρετῶν. Ὅδηγεῖ πάντας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας τὴν ὁποίαν καὶ ἐπιθυμεῖ· εὐχεται τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, διότι τὸν μισεῖ· μισεῖ δὲ ὡσαύτως καὶ ὅσους ἀρέσκουσιν εἰς τὸν σύζυγόν της.

«Εἴνε δὲ ἐν ἁρμονίᾳ ἡ γυνὴ ἐὰν εἴνε πλήρης λογικῆς καὶ φρονήσεως, ἐὰν ἀγαπᾷ οὐ μόνον τὸν σύζυγον ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα της, τοὺς δούλους της καὶ ὄλην τὴν οἰκίαν. Πρέπει νὰ

φέρηται πρὸς τοὺς φίλους καὶ ξένους μετὰ φυσικῆς ἀπλότητος, λέγουσα καὶ ἀκούουσα καλὰ πράγματα, ἀκολουθοῦσα καὶ ἔχουσα μετὰ τὸν σύζυγόν της τὰς αὐτὰς ἰδέας περὶ τῆς κοινῆς ζωῆς, συμφωνοῦσα μετὰ τοὺς περιστοιχίζοντας τὸν σύζυγον φίλους αὐτοῦ καὶ καθοδηγοῦσα αὐτὸν ἀκόμη εἰς τὰς γλυκύτητας καὶ πικρίας τοῦ βίου! »

Καλλιόπη Α. Κεϊδύνη

ΑΣΤΕΡΕΣ

(Συνέχεια)

Πλησίον του, ἐκεῖ εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ ποιμνιοστασίου του, ἀνεπαύετο ἡ καὶ αὐτῶν τῶν προβάτων ἀθωότερα κόρη τῶν κυριῶν του· ὁ οὐρανὸς τῷ ἐφάνετο μεγαλοπρεπέστερος, οἱ ἀστέρες λαμπρότεροι· πλὴν μ' ὄλην τὴν θερμότητα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του οὐδεμία κακὴ σκέψις τῷ ἐπῆλθεν. Αἰφνης ἡ θυρίς τοῦ ποιμνιοστασίου ἀνοίγεται καὶ ἡ γλυκεῖα τῆς Γκόλφρας μορφή προβάλλει· ὁ θόρυβος, ὃν ἐπροξένουν τὰ πρόβατα καὶ οἱ καθ' ὕπνον βελασμοὶ αὐτῶν δὲν τὴν ἄφινον νὰ κοιμηθῆ· προετίμησε νὰ κάθηται καὶ θερμαίνηται πλησίον τοῦ πυρός, ὅπερ ὁ πιστὸς φύλαξ αὐτῆς διετῆρει· οὗτος ἡγέρθη, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων της τὴν μηλωτὴν του, ἀνεσκάλευσε τὸ πῦρ καὶ ἐκάθισε χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἐὰν ἔτυχέ ποτε νὰ διέλθητε τὴν νύκτα ὑπὸ τὸν ἀστρόεντα οὐρανόν, θὰ γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι, ὅταν ἡμεῖς ὑπνώτουμεν, μυστηριώδης καὶ ἄγνωστος κόσμος ἐξεγείρεται εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν σιωπὴν· αἱ πηγαὶ κελαρυζοῦσιν ἡχηρότερον, αἱ λίμναι ἀναπέμπουσι μυρίους μικροὺς σπινθῆρας, ὁ ἀήρ παρὰ γαίαν ἀνεπαισθήτους κυματισμοὺς καὶ θορύβους· νομίζει τις ὅτι ἀκούει τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ἀύξανομένους καὶ τὴν χλόην ἀναφουομένην· τὰ πνεύματα τοῦ ὄρους ἐλευθέρως περιπλανῶνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἡ ἡμέρα εἶναι ἡ ζωὴ τῶν ἐμψύχων ὄντων, ἡ δὲ νύξ τῶν ἀψύχων· εἰς τοὺς μὴ συνειθισμένους, τοῦτο προξενεῖ φόβον καὶ ἡ νεῆνις φοικιῶσα συνεσφίγγετο πλησίον του εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Αἰφνης φωνὴ μελαγχολικὴ καὶ γλυκεῖα ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης προερχομένη ἐπληξε τὴν ἀκοὴν τῶν καὶ ταυτοχρόνως ὠραῖος διάττων ἀστὴρ ὠλισθήσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν.—Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Γκόλφα χαμηλοφώνως—Εἶναι μία ψυχὴ, ἥτις εἰσέρχεται εἰς τὸν παρὰ χεῖρας, τῇ ἀπεκρίθη, καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· ἐκεῖνη τὸν ἐμιμήθη καὶ λίαν συγκεινημένη μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω τῷ εἶπεν.—Εἶναι ἀληθὴς, βοσκέ, ὅτι σεῖς οἱ ζῶντες ἐδῶ ἐπάνω εἰσθε μάγοι;—Καθόλου, κυρία μου, ἀλλ' ἡμεῖς ζῶμεν πλησιέστερον τῶν ἀστέρων καὶ γνωρίζομεν τί συμβαίνει ἐκεῖ κάλλιον ἢ σεῖς οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς πεδιάδας.

Ἐχουσα τὰ βλέμματα πάντοτε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένα, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐστηρικμένην, περιτετυλιγμένη εἰς τὴν δερματίνην μηλωτὴν, ὠμοιάζε ποιμένα οὐράνιον· τέλος κραυγὴ θαυμασμοῦ διέφυγε τῶν χειλέων της:—Θεὲ μου, εἶπε, πόσον ὅλα ταῦτα εἶναι ὠραῖα! οὐδέποτε εἶδον τοιοῦτον θέαμα! γνωρίζεις τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων, βοσκέ;—Ὡ! ναί... ὄχι ὅλων... ἀλλ' ἂν θέλετε δύναμαι νὰ σᾶς ὀνομάσω τινάς. Ἴδου βλέπετ' ἐκεῖ αὐτὴν τὴν φωτεινὴν γραμμὴν τὴν ὡς τὸ γάλα λευκὴν; ὀνομάζεται Γαλαξίας καὶ ἐσχηματίσθη λέγον ἀπὸ τὸ γάλα μιᾶς μεγάλης θεᾶς· τὰ ἐπτά δ' ἐκεῖνα ἀστρα

εἶναι ἡ λεγομένη Μεγάλη Ἄρκτος· ἡμεῖς ὁμῶς γνωρίζομεν ὅτι εἶναι τὸ ἄρμα τοῦ Δαυὶδ, μετὰ τοὺς τέσσαρας ἀκτινοβόλους τροχούς του καὶ τοὺς τρεῖς ὑπερηφάνους ἵππους του, αὐτὸς δὲ ὁ μικρὸς ἀστὴρ ὁ πλησίον τοῦ τρίτου ἵππου εἶναι ὁ ἡνίοχος· καὶ τὰ ἄλλα ἐπτά ποῦ φαίνονται βορειότερον εἶναι ἡ Μικρὰ Ἄρκτος, τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος ἀστὴρ ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν οὐρὰν της, λέγεται Πολιὸς καὶ χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς εἰς τοὺς ταξιδεύοντας· κυττάξετε ἐκεῖ τὸν μικρὸν αὐτὸν ἀστὴρα καὶ τοὺς πλησίον του δύο ἄλλους· εἶναι οἱ τρεῖς βασιλεῖς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος ὀνομάζεται Ὁρίων· αὐτὸς μᾶς χρησιμεύει ὡς ὠρολόγιον καὶ ἐξ αὐτοῦ καταλαμβάνω ἥδη ὅτι τὸ μεσονύκτιον παρῆλθεν· ὀλίγοι παραιτέρω, πρὸς μεσημβρίαν, εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀστέρων ὁ Σείριος· ἰδοὺ τί διηγούνται οἱ ποιμένες περὶ αὐτοῦ. Νύκτα τινὰ ὁ Σείριος μετὰ τῶν τριῶν βασιλέων καὶ τῆς Πλειάδος προσεκλήθησαν εἰς τοὺς γάμους φίλου τῶν ἀστέρων· ἡ Πλειὰς βιαζομένη ἀνεχώρησε πρώτη καὶ ἔλαβε τὴν ἄνω ὁδόν· παρατηρεῖτε; εἶναι ἐκεῖνη ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ· οἱ τρεῖς βασιλεῖς ἔλαβον τὴν κάτω ὁδὸν διὰ νὰ τὴν φθάσωσι ταχύτερον, ἀλλ' ὁ ὀκνηρὸς Σείριος μὴ δυνάμενος νὰ τρέχῃ ἔμεινε τελευταῖος· ὀργισθεὶς τότε ἔρριψε κατ' αὐτῶν τὴν ράβδον του. Ἄλλ' ὁ ὠραιότερος πάντων τῶν ἀστέρων, κυρία, εἶναι ὁ ἰδικὸς μας ἀστὴρ, ὁ ἀστὴρ τῶν ποιμένων, ὁ ὁποῖος μᾶς φωτίζει τὴν αὐγὴν ὅτε ἐξερχόμεθα μετὰ τὰ ποιμνία μας καὶ τὸ ἐσπέρας ὅπότε ἐπιστρέφωμεν ἐκ τῆς βοσκῆς· τὸν ὀνομάζομεν Ἀφροδίτην, ὠραῖαν Ἀφροδίτην, ἥτις τρέχει κατόπιν τοῦ Κρόνου καὶ ὑπανδρεύεται μετ' αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν ἑπταετίαν.

— Ἄλλὰ, βοσκέ, ὑπανδρεύονται οἱ ἀστέρες;

— Ναί, κυρία.

Καὶ ἐνῶ προσεπάθει νὰ τῇ ἐξηγήσῃ πῶς γίνεται τοῦτο ἡσθάνθη τὴν βεβαρυμένην κεφαλὴν της κλίνουσαν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἡ δροσερὰ πνοή της ἐθώπευε τὴν παρεῖαν του· ἡ μακρὰ κυματιζουσα κόμη της τὸν περιεκάλυπτεν· ἐκεῖνος δ' ἔμεινε τεταραγμένος μὲν, πλὴν σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, κρατῶν καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν του ἵνα μὴ ταράξῃ τὸν παιδικὸν ὕπνον της μέγχι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὰ ἀστρα ἤρχισαν νὰ ὠχρῶσιν καὶ ἐν πρὸς ἐν νὰ ἐξαφανίζωνται. Ἦδη τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, αἱ πεδιάδες προέβλλον, ἀμυδρῶς μὲν κατ' ἀρχὰς εἶτα δὲ καθαρῶτερον διὰ μέσου τῆς πρωϊνῆς ὀμίχλης, φωτιζόμενα ὑπὸ τῆς γλυκεῖας αὐγῆς· καὶ ἐκεῖ κάτω πρὸς ἀνατολὰς αἱ ροδόχροι πύλαι τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγονται, ὅπως ἀφῆσιν ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν μέγαν τῆς ἡμέρας φωστῆρα· ὁ δὲ νεαρὸς βοσκὸς, θεωρῶν πάντα ταῦτα ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ὠραιότερος, ὁ λαμπρότερος τῶν ἀστέρων οὐδόλως ἐξηφανίσθη· ἦτο ἐκεῖ ἀναπαυόμενος ἐπὶ τοῦ στιβαροῦ ὤμου του.

Ἄριστέα Κυριακοῦ

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΩΣ ΝΟΣΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΗ

Τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ἡ ὑπερηφάνεια καὶ τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονείας συμβέλλεται ἡμῖν;
Πάντα ἐκεῖνα παρήλθον ὡς σκιά καὶ ὡς ἀγγελία παρατρέχουσα ὡς τὰς διερχομένην κμαίνοντων ὕδωρ.

(Σοφ. Σολομ.)

Τίς διαλογιζόμενος σπουδαίως δὲν οἰκτερεῖ τὸν ὑπερήφανον ἄνθρωπον; Ἐπειδὴ εἰς τί ἄρα γὰ καυχᾶται; Εἰς πλοῦτον; εἰς

δόξαν; εἰς καλλονὴν; πάντα φροῦδα, πάντα πτερόεντα.

Ὁ πλοῦτος εὐρίσκεται ἐν ἀκαταπαύστῃ κινήσει, μυρία δὲ περιστάσεις μεταβιβάζουσιν αὐτὸν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, ἄλλως τε τῷ πλούτῳ δὲν συμβάλλεται καὶ ἡ τοῦ ἀτόμου ἡθικὴ ἀξία· σπανίως μάλιστα τοῦτο ἀπαντᾶται. Ἡ δόξα τελευταῖου παύεται καὶ ἡ ἀξία, ἡ δόξα εἶναι λαμπρὸν φῶς καταδεικνύον τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ψυχικὰς κηλίδας τοῦ ἀνθρώπου. Ὡ μάταιοι, ἀλλάξατε ἢ τ' ὄνομα ἢ τὸ ἦθος, ἔλεγεν ἡ σοφὴ γαλλίς Σταέλ· τὸ καλὸν ἀγαλμα ζητεῖ καὶ τὸ ἀνάλογον βᾶθρον. Ἡ καλλονὴ λάμπει πρὸς καιρὸν ὡς ἄνθος διαχέον τὴν εὐωδίαν του, σήμερον αἰγλὴν παρουσιάζει, καὶ αὔριον σκότος, διότι ἐνῶ ἡμεῖς ἀμέριμνοι ἴσως πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν, σεμνυόμεθα μόνον διὰ τὸ κάλλος ἡμῶν ὡς κοῦφοι καὶ μάταιοι σκώληκες, ἔρχεται ὁλονὲν ὁ δαμάτωρ τῆς καλλονῆς ἦρος ὁ χρόνος καὶ καταμαραίνει αὐτήν.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι νόσος μiasματικὴ προσκτώσα τὰ ἡθικὰ αὐτῆς μιάσματα ἐκ τῆς ἀσθενείας καὶ κακῶς ἐνοουμένης ἀνατροφῆς ἡμῶν· οὐδέποτε ἄνθρωπος καὶ ἰδίᾳ γυνὴ ἀληθοῦς ἡθικῆς καὶ γραμματολογικῆς ἀξίας ὑπερηφανεύεται ὡς ὁ Μωῦσης, οὐτινος τὸ πρόσωπον ἔλαμπε καὶ ἠκτινοβόλοι ὅτε κατέβη ἐκ τοῦ ὄρους φέρων τὰς πλάκας τῆς διαθήκης ὡστ' ὁ Ἀαρὼν καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ οὐκ ἠδύναντο ἀντιβλέψαι πρὸς αὐτόν, Μωῦσῆς δὲ οὐκ ἤδει ὅτι δεδόξασται ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

Πᾶς λοιπὸν ἄνθρωπος ὀρθῶς σκεπτόμενος εὐρίσκει ὅτι ἡ θρησκεία καὶ ἡ φύσις ἐξισοῦσι πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι μόνη ἡ ἀρετὴ διακρίνει ὁπωσοῦν αὐτούς. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἀποτέλεσμα νοσοῦσης διανοίας καὶ πεπωρωμένης ψυχῆς, οὐδὲν γελωιδέστερον τοῦ πτωχαλαζόνος δηλ. ἀνθρώπου ἐνδεοῦς κατὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἡθικὴν μόρφωσιν καὶ ὑπερηφανευομένου διὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ. «Τρία εἶδη ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ προσώχθησε σφόδρα τῇ ζωῇ αὐτῶν, λέγει ἡ Σοφ. Σειράχ: ἀμαθὴ ὑπερήφανον πλοῦστον ψεύστην καὶ γέροτα ἀσύνητον. Δυστυχῶς αἱ γυναῖκες, ὑπερβαίνουνσι τοὺς ἄνδρας κατὰ τὴν κενοδοξίαν. Δύο γυναῖκες αὐλικαὶ ἡμφισβήτησαν τίς νὰ προηγηθῆ τῆς ἐτέρας, ἡ ὑπόθεσις ἐδηλώθη πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Ε.' οὗτος δὲ ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν· Προστάσσω ὑμῖν ἵνα προπορευθῆτε ἡ παραφρονεστέρα· τοῦτο τρανότατα δεικνύει ἡμῖν ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι νόσος ἐγκεφαλικὴ καὶ κατακρατεῖ ἡμῶν ὡς ψύχωσης. Πᾶς λοιπὸν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, τὸ εὐγενέστερον ὄν τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ τὸ προικισθὲν μὲ τόσῃ λεπτόνοϊαν καὶ προορατικὸν ἄπειρον, ἀνεχόμεθα νὰ εἴμεθα ἔρμαιον τῆς ἀλόγου αὐτῆς νότου δεικνυόμεναι τόσον ἄφρονες καὶ ταπειναὶ παρὰ τὴν φύσιν ἡμῶν; Φέρουσαι αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μας καὶ δεικνύουσαι αὐτὴν εἰς πάντα τρόπον ἡμῶν, εἰς πᾶσαν κίνησιν; διατὶ νὰ μὴ μορφοῦμεθα ἐν θρησκείᾳ καὶ ἀληθείᾳ, ὡστε νὰ χαράσσεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸ Γνωθὶ σαυτὸν;

Ἡ περίφημος φιλόλογος καὶ Ἑλληνίστρια ἐν Γαλλίᾳ Δασιέρη (Dacier) ἦτο τοσοῦτον μετριοφρων, ὡστε οὐδεμίαν σοφίαν ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύη, οὔτε περὶ ἐαυτῆς ποτὲ νὰ λαλῇ. Ὅθεν παρακαλουμένη θερμῶς ὑπὸ φιλόλογου Γερμανοῦ ὅπως γράψῃ τὸνομα αὐτῆς ἐπὶ λευκώματος φέροντος καὶ ἄλλα ἔνδοξα ὀνόματα, ἀπεποιήθη τὴν χάριν αὐτὴν ὑπὸ διαφορὸς προφάσεις.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ μετριοφροσύνης ὁμιλῶν, ἀπαγορεύει τ' ἄκρα, καὶ τὸ ἐπαινεῖν ἑαυτὸν ἐξ ὑπερηφανείας καὶ τὸ

κατηγορεῖν, διότι τὸ μὲν πρῶτον δεικνύει κενοδοξίαν καὶ ματαιοφροσύνην, τὸ δὲ δεύτερον ἀνοησίαν, διδάσκει δὲ τὴν μετριοφροσύνην ὡς τὴν μᾶλλον ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ὁδόν, ἣν πάντες ὡς λογικοὶ πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν καὶ οὐχὶ ὡς βᾶτραχος ἐξογκούμενος ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ὡς ἐκεῖνος σκάσωμεν ἐκ τοῦ πολλοῦ φουσκώματος τῆς ἀνοήτου ὑπερηφανείας.

Ματθίλδη Π. Συνοδινού

ΤΗ ΦΙΛΑΤΑΤΗ ΜΟΙ Κ. ΕΛΕΝΗ Θ. ΑΡΧΟΝΤΙΔΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ: ΕΟΡΤΗ: ΤΗΣ

Μετὰ τὴν εὐωδίαν τοῦ ῥόδου, μετὰ τὸ ἄρωμα τοῦ ἴου μετὰ τ' ἀφροπλάσματα κάλλη τῆς ξανθοῦλας τῆς αὐγῆς, μετὰ τ' Ἀπρίλην τὴν δροσοῦλα, μετὰ τὴν χάριν τοῦ Μαῖου μετὰ τοῦ ἡλίου τῆς ἀκτίνης καὶ τῆς ποδῆς τῆς χρυσοῦς, μετὰ τὴν ἀμάραντα, μετὰ τὴν κροῦτα καὶ μοσχιστὸν τοῦ παραδείσου μετὰ τὸν ζέφυρον, τὴν αὔρα καὶ μετὰ χίλια δυὸ φιλιὰ νὰ σοῦ πλέξω ἔνα στεφάνι ἡθεῖλα γιὰ τὴν γιορτὴν σου καὶ μ' αὐτὸ νὰ στεφανώσω τὰ σγουρά σου τὰ μαλλιά.

✠

Μὰρ ἀπὸ βλα αὐτὰ στεφάνι νὰ σοῦ πλέξω δὲν μπορῶ δύναμ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου νὰ σοῦ στείλω σὴν γιορτὴν σου μιὰ εὐχή... νὰ εἶν' ἡ ζωὴ σου σὰν τὸ κρῖσταλλο νερὸ καὶ χαρούμενη σὰν ἄσμα νὰ ἴσῃ πάντοτε ἡ ψυχὴ σου.

Σαυθίπη I. Καλοσύνη.

ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΤΙΣ ΒΕΒΑΙΟΣ;

Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 18... ἀπόσπασμα Βουλγάρων στρατιωτῶν σπεύδον προὐχώρει πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ἐνθα ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπιθεώρησης ὠρισμένων ταγματῶν.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος τρεῖς ἀξιωματικοὶ διέταξαν τοὺς στρατιώτας νὰ στρεψῶσι πρὸς τὴν πλησιόχωρον κωμόπολιν, ὅπου ὑπεσχήθησαν ν' ἀναμείνωσιν ἕτερον ἀπόσπασμα ἵνα ὁμοῦ βαδίσωσι πρὸς τὴν Σόφιαν.

Μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸν πρῶτον δρόμον τῆς κωμοπόλεως καὶ πάραυτα οἱ περίεργοι προεβαλλόν τὰς κεφαλὰς, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς τὰ χωρία, οἱ μὲν ἄνδρες ἐκ τῶν χθαμαλῶν θυρῶν τῶν ἐργαστηρίων των. αἱ δὲ γυναῖκες ἐκ τῶν παραθύρων.

Τὸ ἀπόσπασμα ἔβαινε ὁλονὲν ὑπὸ τὰ περίεργα τῶν χωρικῶν βλέμματα, ὅτε αἰφνης ἔστη πρὸ τῶν ἀναφωνήσεων γραίας χωρικῆς ἐξεληθούσης ὀρμητικῶς ἐπὶ τῇ διαβάσει των.

— Ὡ νιέ μου, ὦ τέκνον μου! ἀνέκραζε πάσαις δυνάμεισι καὶ ὤρμησε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν ἕνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, νεανίαν εἰκοσιπενταετῆ. εὐεῖδῃ δὲ ἐν τῇ ἐπιχρῶσφ στολῇ του.

Οὗτος ἠτένισεν ἄλλοκότως τὴν γραίαν.

— Τί λοιπόν, ἐπειδὴ ἐφόρεσες τὴν χρυσοῦν αὐτὴν στολὴν περιφρονεῖς τὴν μητέρα σου ἥτις ἐπὶ τῷ ἀκούσματι καὶ μόνον τοῦ προβιβάσμου σου ἐγένετο τρελλὴ ἐκ χαρᾶς;

Εἰς τοὺς νέους τούτους λόγους τῆς χωρικῆς ὁ νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μομφασμὸν ἐμφανοντα περιφρόνησιν πρὸς τρελλήν. καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς δύο συντρόφους του:

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι τρελλή, εἶπεν. Ἄλλ' ἐμπρός, ἐμπρός,

φίλοι, σπεύσωμεν ὀλίγον ἔτι, ἵνα εὐρωμεν μέρος κατάλληλον πρὸς μικρὰν ἀνάπαυλάν μας.

— Σὺ, ὁ υἱός μου μὲ ἀποκαλεῖς τρελλήν, ἀρνείσαι τὴν μητέρα σου, σκληρὸν τέκνον. Εἶθε ὁ θεὸς νὰ σέ συγχωρήσῃ! Ἀντὶ νὰ σπεύσῃς εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀντὶ νὰ θεωρῆς τιμὴν σου μητέρα, ἥτις τὰ πάντα χάριν σου ὑπέστη καὶ κόπους καὶ στερήσεις καὶ πᾶν ὅ, τι δύναται τις νὰ ὑποστῇ, τὴν καταφρονεῖς καὶ φεύγεις. Ὡ! καὶ ζητεῖς νὰ μὲ πείσῃς ὅτι δὲν εἶσαι σὺ ὁ υἱός μου, ὡσὰν νὰ εἶναι δυνατόν μήτηρ νὰ ἀπατηθῇ ὡς πρὸς τὸ τέκνον τῆς.

— Ἐμπρὸς, φίλοι, ἔμπρὸς καὶ πάλιν, τί μένετε οὕτω; Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἀναμφιβόλως παράφρων δραπετεύσασα ἕκτινος φρονοκομίου.

— Ὁχι, ὄχι, κύριε ἀξιοματικέ, ἡ δυστυχὴς γραῖα δὲν εἶναι παράφρων, ἀνταπῆντησαν ὁμοφώνως οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι συγχωρεῖται τῆς γραίας.

— Σὰς λέγω παραφρονεῖ, ἐπανάλαβεν ὁ νέος ἀξιοματικὸς μὲ βεβαιότητα.

— Ἐγὼ παραφρονῶ; Ἀ! εἶσαι ἄθλιος καὶ ἐλεινός, καὶ ἂν καὶ τέκνον μου, κηρύσσω ἐδῶ δημοσίᾳ, δὲν εἶσαι ἀξίος, καὶ εἶναι αἰσχύνῃ νὰ φέρῃς, ἢν φέρεις σκολήν.

Ὁ νεαρὸς στρατιωτικὸς ἐγένετο ὠρότερος τοῦ θανάτου καὶ ἐξῶ φρενῶν ὤρμησε κατὰ τῆς γραίας.

Εὐτυχῶς ὁ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ παρευρίσκειτο καὶ προχωρήσας ἠδυνήθη νὰ τὸν προλάβῃ.

— Ἀρήσατέ με, ἀρήσατέ με, ἐκραξε μέχρι μανίας παραφρεθίς.

— Ἴδωμεν, εἶπεν ἡσύχως ὁ τὴν εἰρήνην διασπείρων πνευματοῦ καλὸς ἱερεὺς. Κατὰ πρῶτον, εἰπέτε μας σεῖς, ἂν εἴσθε βεβαία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ υἱοῦ σας.

— Ἀν εἶμαι βεβαία; Ὑπερβεβαία εἶμαι, σεβάσμιε πάτερ, καὶ ὑπερβεβαία, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἰδοῦ. Ὁ υἱός μου εἶχεν εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου οὐλήν, μείναςαν ἐκ κτυπήματος ὅτε ἦτο ἀκόμη νήπιον. Ἀς ἐκβάλῃ τὸν πλὸν τοῦ.

Ὁ ἱερεὺς μὲ εὐγένειαν ἀφῆρσε τὸ κάλυμμα τοῦ ἀξιοματικοῦ. Ὡ τοῦ θαύματος! ἡ οὐλὴ ὑπῆρχεν εἰς ὁ μέρος ἡ γραῖα ὑπέδειξεν.

— Εἰπέτε, τώρα, κύριοι, ἂν εἶχον δίκαιον ἀποκαλοῦσα αὐτὸν τρισάθλιον. Δὲν εἶσαι ὁ υἱός μου, ἀποκρίθητι λοιπὸν; Πολλὸ ἐλαφραὶ εἶναι ὄλαι αἱ ὕβρεις τοῦ κόσμου δι' ἐσέ, ἐξηκολούθει κλαίονσα ἡ χωρική.

Οἱ δύο σύντροφοι τοῦ ἀξιοματικοῦ ἐνόμισαν τότε ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπέμβωσι.

— Πιστεύσατέ μας, εἶπον ζωηρῶς, ἀπατᾶσθε, ὁ νέος οὐτος οὔτε κἀν κατάγεται ἐκ τῶν μερῶν μας. Εἶναι Γάλλος πρὸ δύο μόλις ἐτῶν καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν μας.

— Σὰς ἠπάτησε, κύριοι! ὅστις τὴν μητέρα του ἀρνείναι τὰ πάντα εἶναι ἱκανός.

Ὁ νέος πελιδὸς ἐξ ὀργῆς, τὰ βλέμματα τῆδε κἀκείσε περιφέρων εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου κινδυνεύοντος νὰ χάσῃ τὸ λογικόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θόρυβος βηματῶν ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ. Ἦτο τὸ ἀναμενόμενον ἀποσπασμα. Τούτου δὲ ἐπίσης προηγουδντο τρεῖς ἀξιοματικοί.

Ἦσαν εἰς δέκα βηματῶν εἰσέτι ἀπόστασιν ὅτε εἰς ἐκ τῶν ἀξιοματικῶν ἀποσπώμενος τρέχει καὶ ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκά-

λας τῆς χωρικῆς κράζων. — Μῆτέρ μου, γλυκεῖά μου μῆτερ! Ἦτο νέος εἰκοσιπενταετῆς ὁμοίος, ἀπαράλλακτος τῷ ἐτέρῳ. Ὁ δυστυχὴς Γάλλος τότε μόνον ἠνόησε πῶς ἠπατήθη ἡ γραῖα καὶ μὲ ὄλον τὸν θυμὸν τοῦ τὴν ἐσυγχώρησε, ἀφοῦ σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ τῆς τῷ ὑπεσχέθη πιστὴν φιλίαν.

Ἀστειζόμενος δὲ μετ' ὀλίγον εἶπε τῇ γραῖα μὲ τὴν χαρᾷ κτηρίζουσαν τοὺς ὁμοεθνεῖς του λεπτότητα. — Ἀλλὰ δὲν εἴσθε βεβαία, εἴσθε ὑπερβεβαία, κυρία, περὶ τῆς ταυτότητός μου.

— Δὲν δύναται τις, ὡς φαίνεται, τέκνον μου, ὑπέλαβεν ἡ καλὴ χωρική, νὰ εἶναι ὑπερβεβαίος περὶ οὐδενὸς ἀπολύτως ἐν τῷ κόσμῳ, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ!

Μιτλήν, Μάρτιος 1893 Κοραλλία Ρουσσέλη

Η ΝΕΑΝΙΣ

Ἡ φιλαρέσκεια, ἥτις εἶνε ἔμπυτος εἰς πάντα ἀνθρώπων, εἶνε ἰσχυροτέρα εἰς μίαν κόρην.

Ἄν ὁμως εἶνε ἐλάττωμα, εἴμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ εἰς προτέρημα, τολμῶ μάλιστα νὰ εἶπω εἰς ἀρετὴν.

Ἡ φιλαρέσκεια ἀρετὴ; — ὅ' ἀναφωνήσητε. — Διὰ τί ὄχι; Τί σημαίνει φιλαρέσκεια, ἀγάπη τοῦ ἀρέσκειν, τάσις ὅπως φανῇ τις ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἡ κόρη προσπαθῇ, φιλοτιμεῖται, ἀγωνίζεται ν' ἀρέσκῃ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, εἰς τοὺς οἰκείους τῆς, δὲν μεταβάλλεται τότε τὸ αἶσθημα τῆς φιλαρέσκείας εἰς κέντρον παρορμῶν αὐτὴν νὰ φέρεται, νὰ ἐνεργῇ οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε τὸ χάρμα τῶν γονεῶν τῆς καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων;

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ φιλαρέσκεια ἐλατῆριον ἔχει τὴν φιλαυτίαν, ἐκδηλοῦται δὲ συνήθως ὡς ματαιόφρων ἐπιδειξις ἐξωτερικῆς κομψότητος, καὶ ἀποξηραίνει τὴν καρδίαν, δύναται, εὐστόχως χρησιμοποιομένη, νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ ἐλαττώματος ἀρετὴν, εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἐγῶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

Ἀφοῦ τὸ βάθος τῆς φιλαρέσκείας εἶναι ἡ μέριμνα περὶ τῆς γνώμης τῶν ἄλλων, ἡ προσπάθεια πρὸς ὅσον τὸ δυνατόν τελειότεραν ἐμφάνισιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἄλλων, ἡ παιδαγωγικὴ δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὴν τάσιν ταύτην πρὸς μόρφωσιν τοῦ χαρακτηῖρος.

Ἡ ἀγωγή τῶν κορασιῶν εἶναι ἡ εὐγενεστάτη καλλιτεχνία. Θαυμαστὴ βεβαίως ὑπῆρξεν ἡ χρυσελεφάντινος Ἀθηναῖα τοῦ Φειδίου, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπίσης θαυμαστὸν τὸ ζῶν ἀγαλμα ἐναρέτου κόρης, φιλοστόργου θυγατρὸς, ἀληθοῦς μητρὸς ὅταν τοιαῦτα ἐξέρχονται τοῦ θεοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἀγωγῆς; — Ὁ καλλιτέχνης ἐργάζεται ἀψυχον ὕλην τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ διαμορφώσῃ συμφώνως πρὸς τὸ ἰδεώδες τῆς ἐμπνευσέως του, ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ. Ἀλλὰ τὸ ὕλικόν τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξεργασθῇ ὁ παιδαγωγὸς εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἡ ὁποία εἶναι μὲν εὐπλαστος, τὸσον τοῦλάχιστον ὅσον καὶ τὸ μάρμαρον, ἀλλ' ἀντιτάσσει καὶ ἀντίστασιν πολλὰκις πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς ἀψύχου ὕλης, ἕνεκα τῶν κληρονομικῶν προδιαθέσεων καὶ πολλῶν ἄλλων λόγων.

Διὰ τοῦτο ἡ καλλιτεχνίσις τοῦ ζῶντος ἀγαλματος εἶνε ἔργον δυσχερέστερον ἀλλὰ καὶ ὑψηλότερον.

Αἱ Ἑλληνίδες ὀφείλομεν παραδεχόμεναι τὰ ἀγαθὰ τοῦ Εὐ-

ρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ νὰ ἐξακολουθῶμεν σεβόμεναι τὴν γλώσσαν καὶ τὰ ἥθη μας, μὴ λησμονοῦσαι, ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι σήμερον ὀφείλουσι τὸν πολιτισμὸν των εἰς τὰ ἀθάνατα συγγράμματα τῶν προγόνων μας.

Ἡ φιλομαθὴς Ἑλληνὶς ἐκμανθάνει ξένας γλώσσας πρὸς πλουτισμὸν τῶν γνώσεών τῆς καὶ γνωρίζει νὰ ὁμιλῇ αὐτάς ἀπαιστώως, ἀποφεύγει ὁμως νὰ ὁμιλῇ ξένην γλώσσαν μόνον πρὸς ἐπίδειξιν.

Αἱ Γερμανίδες, Γαλλίδες καὶ Ἀγγλίδες, μολοντί γνωρίζουσι κάλλιστα ξένας γλώσσας, οὐδέποτε ὁμιλοῦσιν ἄλλην ἐκτός τῆς ἰδικῆς των ἄνευ ἀνάγκης καὶ μάλιστα ἐν δημοσίῳ περιπάτῳ.

Τὶς δύναται νὰ τιμῆσῃ καὶ νὰ σεβασθῇ τὸν περιφρονοῦντα τοὺς γονεῖς του, τὴν πατρίδα του τὴν γλώσσαν του, τὴν ἰστορίαν του;

Ἀσπασία Σκορδέλη

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ ἀρχαιότατον ψιμμυθίον. Τεσσαρῶν χιλιάδων ἐτῶν μυστήρια ἀπεκάλυψεν ὁ ἐν Μονάχῳ χημικὸς καθηγητὴς Βάιερ, ἐξετάσας χημικὸς ψιμμυθία ἐκ τῶν ἐν Ἀχμίμ τάφων τῶν μουμιῶν καὶ εὐρῶν περιεργότατα ἐξαγόμενα. Αἱ ὠραῖαι τῆς Αἰγύπτου μετεχειρίζοντο διὰ τῆ ψιμμυθία των μίγματα ἐνώσεων μολύβδου, ἄτινα ἠτοίμαζον πολὺ ἐπιτηδεῖως διὰ λίαν διεξοδικῆς μεθόδου, ἢν ὁ Βάιερ ἐξίγησε μὲ ὅλας τὰς εἰδικότητας αὐτῆς. Τὰ ὄρυκτά τοῦ μολύβδου, ἄτινα οὐδαμῶς τῆς Αἰγύπτου εὐρίσκονται ἐφέροντο βεβαίως ἐξ Ἰνδιῶν, ὅπερ ἀποδεικνύει ἐκ νέου πόσον κόπον καὶ πόσα ἐξοδα ἔδαπανα πρὸ 4000 ἐτῶν ἦδη τὸ ὠραῖον φύλον. Ἡ «Ἱατρικὴ Ἐπιθεώρησις» ἀναφέρει καὶ περὶ τῶν συστατικῶν καὶ τῆς παρασκευῆς πράσινου ψιμμυθίου, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ Αἰγύπτιαι πριγκηπίσσαι παρεῖχον εἰς τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν των ἕγρην πράσινην ἀπόλαμψιν. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐπικρατεῖ σήμερον ἔτι εἰς τὰς ταυρικὰς Ταρταρίδας καὶ Ἀραβίας. Τοιοῦτον πράσινον ψιμμυθίον εὐρέθη εἰς τὸ σῶμα τῆς πρὸ 3600 ἐτῶν ἀποθανούσης πριγκηπίσσης Ἀστ.

Φιλελεύθεροι ἐνωτικαὶ γυναῖκες. Ἡ πέμπτη ἐνιαυσία συνέλευσις

15 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 15

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα οὐδεμίαν ἀνησυχίαν ἐπροξένησαν εἰς τὴν βαρονίδα, ὅτι συγγὰς τοιαύτας ὁ Ὀλιβιέρου ἐκαμνεν ἀπουσίας, γευματίζων, ὅτε μὲν μετὰ τῶν φίλων του, ὅτε δὲ εἰς τὴν λέσχην ἐν τῇ ἐσούχασεν. Εἰς τὰς δέκα ἡ Παυλίνα ἀπεσφύρηθη. — Εἶμαι κατόκιος, εἶπε πρὸς τὸν ὑπάλληλόν τῆς, θὰ κατακλιθῶ, ἀλλὰ καὶ σεῖς μὴ ἀγρυπνήσητε ἐπὶ μακρόν, ἡ ἐργασία τῆς νυκτὸς δὲν πολυαίξεται. Ὁ Ὀλιβιέρου δὲν εἶπεν εἰσέτι ἐπιστρέψει. Ὁ Δεσάν ἐπὶ μάλλον ἀνήσυχος, προσκαλέσας τὸν Ἀμβρόσιον εἶπεν αὐτῷ. — Ἄμα ὁ κ. βαρόνος ἐπιστρέψῃ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ Παυλίνα, ἥτις ἐκοιμᾶτο βαθεῖς ἀφυπνίσθη ἀποτόμως ἀπὸ ἐπιφωνήματα ἀπελπισίας, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ ὄνομα αὐτῆς ἦτο ἀναμειγμένον, συνοδευόμενον ὑπὸ φωνῶν καὶ ὀλολυγμῶν. — Ὡ! κυρία βαρόνη! ἐφώναξεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου αὐτῆς ἡ θαλαμηπόλος τῆς, ἐγερθῆτε, ἀνοίξατε ἀμέσως. — Τί δυστυχία, θεέ μου, τί δυστυχία! Ἐνεδύθη τάχιστα καὶ ὡς παράφρων ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. — Ὁ κ. βαρόνος πεθαίνει! ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις, αἵτινες ἐκ στόματος τοῦ Ἀμβροσίου ἐπληξάν τὰ ὦτα τῆς. Αἱ ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς οἰκίας τὸ κατοικούμενον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς. Τὸ ἐνοτικὸν μόνον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὴν ὁδηγεῖ, ὅτι κεραυνωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀκαισίας εἰδήσεως οὐδεμίαν εἶχε συναίσθησιν τῶν πράξεών τῆς ἐνόμιζεν ὅτι ὠνεπεῦστο, ὄνειρον φρικώδες. Ὅτε ἐφθασε πλησίον τοῦ υἱοῦ τῆς εὗρεν αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἡ φοβερὰ ἀλλοίωσις τῶν πελιδῶν χαρακτηῖρων τοῦ προσώπου του καὶ ἡ σπασμῶδης σύσπασσις τῶν χειλέων του ἔμαρτυρε, ὅτι σιγμαί μόνον ζωῆς ἐπέλειποντο αὐτῷ.

τοῦ «Φικῶν», συνῆλθε πρὸ ἡμερῶν ἐν τῇ Στοῦ τῶν πριγκηπίων, εἰς Πικὰδι λυ τοῦ Λονδίνου. Τὴν προεδρείαν κατεῖχεν ὁ βουλευτὴς Κώρνεϋ ὅστις, προτείνων τὴν παραδοχὴν τῆς ἐνιαυσίας λογοδοσίας, ἐπέκρινε μέρη τινὰ τοῦ Ἱρλανδικοῦ νόμοσχεδίου, καὶ εἶπεν ὅτι τοῦτο οὐδόλους θὰ λύσῃ πρόβλημα φύσει ἄλυτον.

Εἶτα ὁ δούξ τοῦ Ἀργαῦλλ, προτείνας τὴν παραδοχὴν ψηφίσματος καταδικαστικοῦ διὰ τὸ νομοσχέδιον, παρεπονέθη ὅτι οἱ ὄπαδοί τοῦ Γλάδστονος, ἀσπαζόμενοι τὴν πολιτικὴν του ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, θυσιάζουν ἀρχὰς καὶ σφοδρίζονται πρὸς ζημίαν τοῦ Συντάγματος. Τὴν πρότασιν ὑπεστήριξεν ὁ Σίγκλαϊρ, μετ' ὃ αὕτη ἐψηφίσθη ὁμοθυμῶς.

Κατόπιν ἡ μὴς Τὸδ, ἡ γραμματεὺς, ἐπρότεινε νὰ ψηφίσῃ ὁ Σύλλογος εὐχαριστήρια πρὸς τὸν πρόεδρον, τὸν δούκα τοῦ Ἀργαῦλλ καὶ τὸν Σίγκλαϊρ, ἡ δὲ κυρία Λεονάρδου Δάρβεν ὑπεστήριξε τὴν πρότασιν τὸς συναδέλφου τῆς, καὶ συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ πορισθῇ ὁ σύλλογος κεφάλαια πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σπουδαίου ἔργου τῆς καταπολεμήσεως τοῦ σχεδίου τῆς Ἱρλανδικῆς αὐτονομίας. Ἀμφότεραι αἱ προτάσεις ἐψηφίσθησαν ὑπὸ τοῦ γυναικείου συλλόγου.

Αἱ γυναῖκες ψηφοφόροι. Ἡ Γερουσία τοῦ κράτους τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀπεδέχθη τροπολογίαν ἐν τῷ πολιτεύματι, διὰ τῆς ὁποίας ὀναγωνρίζεται τὸ δικαίωμα ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν κομητειῶν καὶ τῶν δήμων.

Κατέκριναν ὁμως εἰς παρελθούσαν τινα ἐκλογὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ Κανσᾶς τὰς γυναῖκας ὡς ἀδιαφορούσας πρὸς τοὺς ἐκλογικούς ἀγῶνας, καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀποδείξωσι τὸ ἐναντίον, τοσοῦτον ἐκμανεῖσαι ὥστε ἐξέλεξαν δημάρχους ἰδικούς των!

Ἡρωικωτάτη γυνὴ ἐξετέλεσε πρὸ μηνῶν ἐπικινδυνώτατον ταξείδιον εἰς Σιβηρίαν πρὸς ἀναζήτησιν φυτοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι θεραπεύει τὴν λέπραν.

Ἐπὶ δύο μῆνας ἔφιππος, ἐπὶ ζυλίνου σάγματος, ὑπέστη τὰ πάντα, οὐδ' ἄπαξ ἀλλάξασα ἐνδύματα.

Ἐῦρε τέλος τὸ φυτόν, ὅπερ ὁμως ἀπλῶς ἀνακουφίζει τὸν πάσχοντα.

Δύο εὐρωστοὶ γερμανίδες κόραι ἔπιον σκευασίαν ἐξ ἀσβεστοῦ διὰ νὰ γείνωσιν ὠχραί, ὅπως οὕτω φαίνονται συμπαθητικότεραι, κατὰ τὴν ἐσφαλμένην ρομαντικὴν ἀντίληψιν.

Ὁ Δεσάν, ὅστις εὐρίσκειτο ἦδη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος εἶχε στελεῖ πανταχόθεν πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐφθασαν συγχρόνως σχεδὸν καὶ οἱ τρεῖς δὲ μὴ φωνῆ ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ νεανίας εἶχε λάβει δραστηκώτατον δηλητήριον καὶ ὅτι ἀρευκτος ἐπέκειτο ὁ θάνατος αὐτοῦ. — Ἄν ἀποθάνῃ οὕτω αἰφνιδίως ὁ Ὀλιβιέρου, ὁ μονογενὴς τῆς υἱός, ἡ μόνη λατρεία, ἡ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ παρηγορία τῆς, ἦτο τοῦτο δυνατόν; Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔτιλλε τὴν κόμην τῆς, ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς τὸ ψυχρὸν σχεδὸν σῶμα τοῦ υἱοῦ τῆς καλύπτουσα αὐτὸ διὰ παραφρόνων θωπειῶν καὶ φιλημάτων. — Ὁμιλήσον, ἐπανελάμβανεν αὐτῷ, τί σοὶ συνέθη; . . . Ὀλιβιέρου, τέκνον μου, ἀπάντησόν μοι. Μὲ ἡμίλειστα καὶ ὑαλώδη ὄμματα, μὲ χεῖλην συνεσφιγμένα ὁ ψυχοραγῶν ἐφαίνετο ὅτι οὐδὲν ἐξ ἔσων ἡ μήτηρ του ἔλεγεν αὐτῇ ἤκουεν, οὐδὲν ἠνύθει. Τέλος ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀμυδρὰ ἀκτίς λογικοῦ ἐφώτισε τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του. — Ἡ ἀθλία! . . . ὑπετραύλισεν ἐν μέσῳ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας. Ἡ ἀθλία! . . . μὲ ἐφρόνευσεν ἐμέ, ὅστις τόσα δι' αὐτὴν ἔκαμον! . . . — Ναί, μὲ ἐφρόνευσεν. . . ἐφρόνευσεν! . . . Ἄμα ἔπιον τὴν παγωμὲν ἡν ἐκείνην πορτοκαλάδαν τῆς. . . τί γέυσις ἦτο ἐκείνη, θεέ μου. . . ἀμέσως ἠσθάνθη τὸν θάνατον εἰσδύοντα εἰς τὰς φλέβας μου! . . . — Ἀχ! πόσον ὑποφέρω . . . — Μανύλα μου . . . σῶσε με . . . σῶσε με! Ὑπεργρομῶνος δὲ αἰφνης προσέθηκε. — Ἄλλ' ὄχι, ἄφες με, εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς τρέξε καλλίτερα, νὰ ζητήσῃς νὰ λάβῃς τὸ τέκνον μου, τὸν υἱόν μου. Διότι ἔχω υἱόν . . . ἐν νεογέννητον βρέφος, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ ἀφῆστῃ εἰς χεῖράς τῆς! . . . Ὡ μῆτέρα μου . . . πολυαγαπητὴ μου μητεροῦλα, ὀρκίσθητι μοι ὅτι θὰ τῆς τὸν ἀφαιρήσῃς. . . ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσῃς. . . ὅτι σὺ ἡ ἰδία θὰ τὸν ἀναθρέψῃς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Παυλίνα ἀλλόφρων ἐξ ὄσων ἤκουεν οὐδεμίαν εἶδιδεν ἀπάντησιν. — Δὲν θέλεις νὰ κάμῃς αὐτό, τὸ ὁποῖον παρὰ σοῦ ζητῶ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρου μὲ ἐκπνεύσαν φωνήν. Ἀ! θεέ μου, μοὶ ἀρνείσαι; λοιπὸν τὴν συγγνώμην σου; . . . — Ὁχι, ὄχι, σὲ συγχωρῶ, λατρευτὸν μου τέκνον, ἐκραξε τέλος ἡ τάλαινα μήτηρ. — Τότε ὀρκίσου! . . . ὀρκίσθητι μοι λοιπὸν ἀφ' οὔ ἀποθνήσκω. — Ὄρκίζομαι νὰ ἀναζητήσω τὸν υἱόν σου, νὰ ἀναθρέψω αὐτόν, νὰ τὸν

ΝΕΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Υπό την διεύθυνσιν του γνωστού ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινω-
νίᾳ δημοσιογράφου κ. Κωνσταντίνου Ν. Ράδου, τοῦ ἀπό τι-
νος ἐν Βουκουρεστίῳ ἐγκτασταθέντος, ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις
ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Νεοὶ Συλ-
λογοὶ». Τακτικὸς ἀντεπιστέλλων συντάκτης ἐκ Παρισίων ὁ κ.
Ἀλέξανδρος Φιλαδέλφους καὶ ἐν Ἀθήναις οἱ κ. κ. Δ. Καλο-
γερόπουλος καὶ Στέφανος Ράδος. Εἰς τὸν ἀξιότιμον συναδέλ-
φον εὐχόμεθα θρίαμβον ἐν τῷ ἔργῳ του.

Η ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΟΥ Κ. ΣΙΓΑΛΑ

Ὁ γνωστός πλέον καταστάς εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινω-
νίαν, ὁ ἐπανειλημμένως δώσας δείγματα τῆς ἐκτάκτου αὐτοῦ ἰδιο-
φυίας περὶ τὸ μιμῆσθαι καὶ ἀπαγγέλλειν κ. Μάρκος Σιγάλας,
συνεκράτησε κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον τὸ πολυπληθές καὶ
ἐκλεκτὸν αὐτοῦ ἀκροατήριον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλ. Συλλόγου
Παρνασσῶ ἐν ἀπολαύσει, ἀπαγγείλας δύο μονολόγους τοῦ κ.
Ἀννίνου, ἐν ποίημα τοῦ μακκαρίτου Παπαρηγοπούλου καὶ μι-
μηθεὶς διάφορα πρόσωπα ἐξέχοντα ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ
καλλιτεχνίᾳ. Ὁ κ. Σιγάλας θὰ μεταθῆ προσεχῶς καὶ εἰς τινὰς
μεγαλοπολεις τῆς Ἑλλάδος, ὅπως δώσῃ καὶ ἐκεῖ ὁμοίως ἐσπε-
ρίδας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ Κ. Ἀεθαλί. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. συμμορφούμεθα ὁδηγίαι σας.
—Κον Σ. Μ. Μ. Σύρον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, ζητήσατε ἀπόδειξιν
παρὰ κ. Μ. Β. νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη, φύλλα στέλλονται. —Κον Β.
Liverpool. 24 φρ χρ. ἐλήφθησαν. —Καν Γ. Α. ἐνεγράφητε εἰς Οἰκισκὴν,
ἐλήφθησαν. —Καν Κ. Χ. Α. Ζαγοράν. Χρήματα ἐλήφθησαν, ἐνεγράφητε. —
Καν Μ. Γ. Κ. Τρίκαλα. Ἐλήφθησαν μυριάς εὐχαριστίας. —Καν Κ. συν-
δρομὴ δὲν ἐλήφθη —Καν Ε. Μ. Κ. Βράϊλαν. φρ. 19 ἐλήφθησαν, μυριάς εὐ-
χαριστίας. Ἐχετε πληρέστατα δίκαιον, ἀλλὰ στὰ ξένα περιοδικὰ καὶ ἐφη-
μερίδας αἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλληνίδων, τὰ σέβονται μεγάλως, ὥστε, ἡ ἀμέσως
μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς εἰδοποιήσις δὲν τὰς ἐνοχλεῖ ποσῶς, ἐνῶ δὲ
τὰ ἰδικὰ μας εἶναι πολὺ αὐστηρά. Αἱ πληρωθεῖσαι συνδρομαὶ ἦσαν διὰ τὸ 91
καὶ 92 —Κον Π. Π. Ρέθυμνον. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἐστῆλθον. ἔλατε αἱ
συνδρομητρία ἄς μὴν ἀρίθουν νὰ παρέρχηται τόσος καιρὸς ὅπως ζητοῦν τοὺς
καθυστερούμενους ἀριθμούς. —Καν Ε. Ε. Μ. Ἡράκλειον. Ἐλήφθησαν, ἐνε-
γράφητε μυριάς εὐχαριστίας. —Καν Ε. Μ. Καλάμας. Ἀπεθεῖσα συνδρομὴ

ἀγαπῶ, νὰ τὸν λατρεύω... Διὰ νὰ γίνωσιν ὅμοι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπόλυτος
ἀνάγκη νὰ γνωρίζω ἐν ὄνομα, μίαν διεύθυνσιν...
— Που νὰ ζητήσω, ποῦ νὰ εὐρω τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἥτις σὲ ἀπῆρσεν ἀπ'
ἐμοῦ;... ποῦ κατοικεῖ;
Ἄλλ' αἱ δυνάμεις τοῦ Ὀλιβιέρου εἶχον ἤδη ἐντελῶς, ἐξαντληθῆ, οἱ ὀρθαλ-
μοὶ αὐτοῦ ἐκλείσθησαν ἐκ νέου
Συνεστρέφτο αὐτός ἐκ τῶν σπασμῶν ὡς συστρέφεται ὑπὸ ἀνεμεστροβίλου
ἀρτιφύε: δανδρόλλιον.
Οὔτε ἔθλεπον, οὔτε ἀνεγνώριζε πλέον τὴν μητέρα του.
Ἐπετραύλισεν ἀκόμη συγκεχυμένους τινὰς φράσεις.
— Μητέρα!... πτωχὴ μου μητεροῦλα!...
Μετά τινὰς δὲ σαιγμά...
— Ναδίνη!... Συγγνώμην... Πόσον σὲ ἠγάπων!
Ναί, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἄλλης, τῆς κατηραμένης αὐτῆς γυναίκος, σὲ
μόνην ἠγάπων... σοὶ ὠμίαιζε τόσον...
Τελευταῖος σπασμὸς ἐκλόνισε μετὰ τὰς λέξεις αὐτοῦ ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα
μεθ' ὃ ἔπεσον ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀδρανῆς, ἀκίνητος...
Τετέλεστα...
Ἡ Παυλίνα Ζάκομφεν δὲν εἶχε πλέον υἱόν!...
Ἡ ἀπελπισία αὐτῆς ὑπῆρξε φρικώδης. Ἐν μέσῳ τῆς τοιαύτης ἀπελπισίας
τῆς μίᾳ μόνῃ σκέψις ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς παραφροσύνης ἢ σκέψις αὐτῆ
ἦτο ἡ ἐξῆς.
Ὁ Ὀλιβιέρου ἀπῆκεν υἱόν καὶ τι δηλ. ἐξ ἑαυτοῦ.
Ποῦ εὐρίσκατο τὸ παιδίον τοῦτο;
Οὔτε ὁ χρυσός, τὸν ὅποιον ἀπειδῶς ἔβλετο εἰς τὴν διὰθεσιν παντὸς δυναμέ-
νου νὰ τὴν βοηθήσῃ, οὔτε ἡ ἐκτακτος αὐτῆς νοσηροσύνη καὶ σιδηρὰ θέλησις
ἠδυνήθησαν νὰ θέσωσι τὴν ταλαιπώρον μητέρα ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον
τόσῳ ἐπιμόνως αὐτὴ ἐζητεῖ.
Ὅτε τέλος ἐδεσβαίωθῃ ὅτι πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῆς ἀπέβανον μάταιαι
ἐρήφθη ἐπ' ἐνός τῶν διδανίων τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ὁ υἱός τῆς εἶχεν ἐκπεύσει
καὶ ἀπελπίς ἐπεκαλεῖτο τὸν θάνατον
Ἄλλ' ἐκεῖ ὑπέστη εἶδος φρεναπίτης: Ἐπανεῖθε τὸν Πέτρον, ὅστις ἦλθε πρὸς
αὐτὴν μετὰ πληρεῖς δακρύων ὀρθαλμοῦς καὶ τῆ εἶπε.
— Ἐπὶ σὲ ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ ἀναζητήσῃς, νὰ ἀνεύρῃς τὴν τελευταίον γό-
νον τῆς οἰκογενείας Ζάκομφεν, ἐκεῖνον εἰ: τὰς φλῖδας τοῦ ὀποίου βέουσι αἱ
τελευταῖαι βανίδες τοῦ αἵματός μας καὶ δειλῆξί, μᾶς ἐγκαταλείπει!... Ἄλλ'
α... ὁ εἶναι κακόν, ἀνάξιον τοῦ χαρακτήρος σου...
Ἐγὼνυπέτησε πρὸ τοῦ φανταστικοῦ τούτου ὄντος, τὸ ὅποιον ἡ λίαν ἐξημ-
μένη φαντασία τῆς περιστα αὐτῆ ὡς πραγματικὸν καί.
— Τὸ θέλεις, ἀνέκραξε σὺ, πρὸς ὃν οὐδέποτε ἠπειθήσα. Ἄς γείνη λοιπὸν
κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Μέχρι τελευταίας μου πνοῆς θὰ τὸν ἀναζητῶ καὶ
ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆ, ἐλπίζω, τὴν χάριν τοῦ νὰ τὸν
ἐπανεύρω.
Ἄλλα μεθ' ὅλον τὸν ἠρωισμόν της, μεθ' ὅλον τὸ ἀκατάβλητον θάρρος καὶ
τὴν ἰσχυρὰν αὐτῆς θέλησιν, ὁ κλονισμός, ὃν ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὑπέστη, ὑπῆρξεν
ὑπέρτερος τῶν δυνάμεών της.
Σφοδρότατος πυρετός τὴν κατέβαλεν, ὅστις ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ μείνῃ ἐπὶ
πολλὰς ἡμέρας κλινήρης: τὴν κατάστασιν ταύτην ἐπηκολούθησεν ἐγκεφαλικὴ
ἀναμεία, ἥτις ἐπ' ὀλόκληρον ἔτος ἀπῆρσεν ἀπ' αὐτῆς τὴν δύναμιν τῆς σκέ-
ψεως καὶ τῆς μνήμης.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς ἀρωματίζονται τὰ δωμάτια.—Λαμβάνετε ποσότητά τινα ἀρω-
ματικῶν ῥόδων, ἀποσπάτε ὅλα τὰ πέταλα, ὑπὲρ τὰ 100 ὄρ. ἄτινα θέτετε ἐν-
τός φυλίου ἢ χαρτίου κιβωτίου. Ταῦτα ἐπιπάστετε διὰ λευκοῦ λεπτοῦ ἄλατος
καὶ ἐπ' αὐτῶν ῥίπτετε σταγόνας τινὰς οἰνοπνεύματος. Μετὰ τοῦτο σφραγίζετε
ἐρμητικῶς τὸ κιβώτιον καὶ τὸ ἀφήνετε ἐπὶ τινα καιρὸν. Τὸν χειμῶνα ὁσάκις
θέλετε νὰ ἀρωματίζητε δωμάτιον ἢ αἰθουσάν τινα, ἀποκαλύπτετε τὸ κιβώτιον,
θέτετε αὐτὸ εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου ἢ ὑπὸ ἀνάκλιντρον τι, καὶ τὸ δω-
μάτιόν σας, ἀποπνέει ἐπ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἑσπέραν τὸ ἀρώμα τῶν
ῥόδων. Μετὰ τοῦτο καλύπτετε καὶ ἐπαναλαμβάνετε ὁσάκις θέλετε. Τὸ αὐτὸ
δύνασθε νὰ πράξητε καὶ διὰ τὰ ἴα, ὡν ἐπίσης τὰ πέταλα διατηρεῖτε. Ἐὰν δὲ
ἐπιθυμήτε νὰ ἔχητε ἐν τῷ δωματίῳ σας τὸ ἀρώμα τοῦ δάσους, τότε κόπτετε
εἰς μικρὰ τεμάχια κουκουάρια πρὶν ἢ εἶτι ξηρανθῶσιν καὶ πράττετε ὅπως διὰ
τὰ τριαντάφυλλα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σιρόπιον χαμοκεράσων (φρούλας).—Λαμβάνετε 1 ὄκ. φρούλας καὶ
1 ὄκ. ζάχαριν ψιλῆν. Ἀναμιγνύετε καὶ μαλάσσετε καλῶς τὴν ζάχαριν μετὰ
τῆς φρούλας καὶ ἀφήνετε νὰ μείνωσιν ἐντὸς δοχείου ἐπὶ 12 ὥρας. Μετὰ ταῦτα
περνάτε τὸ μίγμα τοῦτο ἀπὸ μίαν φλανέλαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας δίνετε τὸ μί-
γμα καὶ ἦν κρεμάτε ἀνωθεν δοχείου, ὅπως ὁ γυμὸς πίπτῃ ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ
στήψητε διὰ τῶν χειρῶν. Μετὰ 12 ὥρας πληροῦτε τὰς φιάλας σας μέχρι στε-
ψήνης, κλείετε ἐρμητικῶς, προσέχουσα ὅπως μὴ μὲν κενὸν τι μεταξὺ τοῦ
φλοῦ καὶ τοῦ γυμοῦ καὶ τοποθετεῖτε εἰς τὸ ὑπόγειον. Τὸ σιρόπιον τοῦτο εἶναι
ὑπερπυρρῶτατον, ἀρωματικώτατον καὶ γευστικώτατον, διατηρεῖται δὲ ἐπὶ πολλὰ
ἔτη. Τὸ ὑπολείψθη ἐντὸς φλανέλας βράζετε μετ' ὀλίγου οἴνου, καὶ σερβίρετε
ὡς γλυκύσμα τῆς ἡμέρας.

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὅπου ἡ καλλισθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οικονομίας
σας καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηναῖς Βιτζέν-
τζου ἐνόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὠραιό-
τερον, πλουσιώτερον, καλλισθητικώτερον καὶ χαριέστερον
τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἄτινα ἐξήλθον κατὰ τὴν ἐβδο-
μάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου. Πολλὰί τῶν ἐν
ταῖς ἐπαρχίαις πελατίδων τῆς ἡμετέρας ἡμᾶς διὰ τὴν ἐν
τῇ «Ἐφημερίδῃ τῶν Κυριῶν» σύστασιν τοῦ ἐργοστασίου τούτου.
Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ πᾶσαι αἱ εἰς τὴν νέαν σύστασίν μας ὑ-
πεύκουσαι, θὰ εὐρεθῶσιν ἐντὸς μικροῦ εἰς τὴν αὐτὴν εὐχαρί-
στον θέσιν.

ΜΙΑ ΚΑΚΟΚΕΦΑΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἀθάναν, ἐν τῇ θαυμασίᾳ τῆς οἰκογενείας Σάντα Κρούζ κατοικίᾳ,
ἐπὶ ἐξωστῆγῳ περιβαλλομένῳ ὑπὸ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ἡλιοτροπιῶν, καμ-
φοροφόρων δένδρων καὶ πύτων τῶν θαυματικῶν ἀρωματωδῶν φυτῶν, ἔπειτα
φύονται καὶ βλαστάνουσιν ἐπὶ τῆς εὐλογημένης ταύτης γῆς μεθ' ὄσης εὐκα-
λίας φύεται πρὸ ἡμῶν κατὰ τὴν ἀνοιξὴν τὸ χόρτον εἰς τὸ χεῖλος τῶν τάρφων,
γυνὴ τις ἔχειτο ψυχορραγοῦσα περιστοιχιζομένη ὑπὸ δύο νεανίδων.
Ἦτο ἡ Μικρὰ Μαρκησία Δὲ Σάντα Κρούζ ἀφιχθεῖσα προῖως εἰς τὸ τέρας
τῆς ζωῆς της καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες Ναδίνη καὶ Σιδύλλη ἀρθόνοος ἐπι-
δαψιλεύουσαι αὐτῇ περιποιήσεις καὶ ἐνδεξίαις τρυφερότητος.
— Μάλιστα, τέκνα μου, εἶπεν ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἀπεικάζουσα ἀμφοτέρως μετὰ
στοργῆς, ἀναμένω μεθ' ὑποταγῆς τὸν θάνατον, ἀπ' οὗ ὁ Θεὸς με καλεῖ πλη-
σίον του, ἀλλὰ θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐὰν ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας ἠδυνάμην νὰ
ζῆσω, μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἄλλης μητρός σου, Ναδίνης εἰς τὰ χεῖρας αὐ-
τῆς, ἐμπροσθεν ἡμῶν σὲ θὰ ἀπέθνησκον ἡ τυχοῦς.
Αἱ δύο κῆραι ἀρθονα καὶ θερμὰ ἔχονον δάκρυα. Γενναϊότερα ἐντοῦτος τῶν
δύο ἡ Σιδύλλη προσεπέθηκε νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν εἰς παντελῆ ἀπελπίσαν εὐρισκα-
μένην γλῆν της.
— Τὸ ἐκ Γαλλίας ταχυδρομικὸν ἔφρασεν; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ μαρκησία.
(Ἀπολοῦσε)